

De eerste keer dat ik naar de Dominicaanse Republiek afreisde, was een avontuur op zich. Na twee dagen reizen, waarvan het laatste stuk achterop een motor over smalle, onverharde bergpaadjes, kwam ik eindelijk aan in San Juan de la Maguana. Een klein bergdorpje waar de tijd leek stil te staan.

De huisjes waren eenvoudig: muren van takken met daartussen leem, vloeren van aangestampte aarde. Het was stoffig, bloedheet, 36 graden en overal hing de geur van houtvuur. Mijn bed was een oude, doorgezakte matras op de grond. Slaapplaatsen waren van elkaar gescheiden door dunne vitrage. Het gezin waar ik verbleef had zelf nauwelijks iets, en toch vingen ze ook nog een meisje op dat nergens anders heen kon.

Het toilet stond buiten: een gat in de grond. Maar 's nachts was het te gevaarlijk om daarheen te gaan, dus stond er een emmer in de kamer. Er was geen stromend water; dat moest elke dag in het dorp gehaald worden. Douchen deed ik in de schuur, tussen de pas bevallen geiten, met een emmer water en een klein bekertje, bij het licht van een kaars. Dat is zending: jezelf aanpassen aan omstandigheden waar luxe geen plaats heeft.

Die avond gaf ik, voor het huis, Bijbelstudie aan een groep mensen. Het was pikdonker, want er was geen elektriciteit. We lazen samen bij kaarslicht en het schijnsel van een enkele telefoon. De lucht was helder, en miljoenen sterren schitterden boven ons. Nadat de studie voorbij was, bleef ik nog even zitten om te genieten van dat uitzicht.

Plotseling begonnen de honden fel te blaffen. Ik riep nog: "Stil, rustig!" maar ze luisterden niet. Toen ik opstond om te kijken, zag ik twee gemaskerde mannen met geweren achter me staan. Zonder nadenken riep ik: "Ga weg in Jezus' naam!" Tot mijn verbazing draaiden ze zich om en renden weg, alsof ze op de vlucht waren voor iets veel groters dan ik.

Even later kwamen dorpsbewoners aangerend om te helpen, maar de mannen waren spoorloos verdwenen. Ik dacht nog trots: *Kijk eens, dat heb ik goed gedaan.*

Maar de volgende dag hoorde ik het verhaal dat in het dorp rondging. De mannen waren van plan geweest om mij te overvallen. Maar toen ze dichterbij kwamen, zagen ze twee reusachtige engelen staan, met vlammende zwaarden in hun handen. Dáárom waren ze gevlucht. Het had niets te maken met mijn woorden of mijn gezag, het waren mijn engelen die voor me hadden gestreden. God had Zijn bescherming gestuurd nog voor ik zelf doorhad dat ik Hem nodig had.

### **Psalm 91:11-12**

*"Want Hij zal aangaande u Zijn engelen gebieden, dat zij u bewaren op al uw wegen. Zij zullen u op de handen dragen, opdat u uw voet niet aan een steen stoot."*